

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **J. D.**, zastoupeného JUDr. Miroslavou Kočárovou, advokátkou se sídlem 1. máje 283/15, Kroměříž, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno-střed, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 6645/11-1101-801766 ze dne 6. 1. 2012, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 6645/11-1101-801766 ze dne 6. 1. 2012, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen platební výměr Finančního úřadu v Hranicích č. j. 77425/11/394921802550 ze dne 7. 6. 2011, kterým byla žalobci doměřena daň za rok 2007 ve výši 207 644,- Kč.

V žalobě namítal, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně za použití pomůcek. Žalobce vedl daňovou evidenci způsobem, pro jaký se sám rozhodl, neboť z žádného právního předpisu neplyne, jak by měla daňová evidence vypadat. Pokud se týče příjmu z pronájmu, má žalobce za to, že unesl důkazní břemeno ohledně stanovení této daně; pokud správce daně pokládal jeho listiny za neprůkazné, pak tento svůj závěr řádně nezdůvodnil. Nedůvodně také zamítl navržený důkaz v podobě výpovědi J. Š., která se měla vyjádřit k oprávnění P. Š. jednat za společnost MERIS, s. r. o. Žalobce poukázal na to, že při daňové kontrole za zdaňovací období let 2009 a 2010 pokládal správce daně za platné smlouvy uzavřené s P.Š., které v projednávané věci byly vyhodnoceny jako neplatné. Žalobce též nesouhlasil se zkrácením nákladů spojených s uplatněním úroků z úvěrové smlouvy, kdy správce daně přistoupil ke krácení z důvodu, že úvěr se týkal i nákupu pozemku, přičemž tento postup nemá dle žalobce oporu v zákoně.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 14. 2. 2012 navrhl zamítnutí žaloby a setrval na závěrech učiněných v napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce v průběhu daňového řízení nepodával věrohodná vysvětlení, ani nepředložil požadované doklady a písemnosti v rozsahu nezbytném pro správné zjištění a stanovení daně. Použití pomůcek při stanovení daně tak bylo důvodné, přičemž správce daně přihlédl ke všem doloženým okolnostem, které znamenaly pro žalobce výhodu. Žalovaný setrval na názoru, že daňová evidence žalobce je neprůkazná, neboť v ní scházejí některé dodavatelské faktury a doklady o úhradách a doklady související s uskutečněnými zakázkami a dále nebyla provedena evidence stavu zásob ke konci zdaňovacího období. K problematice příjmů z pronájmu žalovaný obsáhle poukázal na shromážděné protichůdné důkazy. K navrženému výsledku J. Š. k aktivitám společnosti MERIS s r. o. v ubytovně v Bynině poukázal na to, že tyto aktivity byly spolehlivě zjištěny jinak (výpověď P. Š., sdělení PČR, VaK Vsetín, a. s., aj.). Pokud se týče namítaného nezákonného zkrácení nákladů spojených s uplatněním úroků z úvěrové smlouvy, poukázal žalovaný na ustanovení § 24 odst. 2 písm. t) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), dle něhož nelze nákup pozemku zahrnout do daňově uznatelných výdajů. Vychází se proto z poměrů cen mezi pozemkem a stavbou dle znaleckého posudku; zohlednění výhod při stanovení daně pomocí pomůcek tak bylo učiněno v souladu se zákonem.

K 31. 12. 2012 zanikly finanční ředitelství a finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZFS“). Působnost Finančního ředitelství v Ostravě přešla v souladu s ustanoveními § 20 odst. 1 a 2 ve spojení s § 7 písm. a) ZFS na Odvolací finanční

ředitelství, které se stalo žalovaným v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 11. 5. 2010 byla u žalobce zahájena daňová kontrola zaměřená na ověření správnosti a úplnosti údajů uvedených v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Správce daně dospěl k závěru, že daňová evidence je neprůkazná a že žalobce neprokázal řádnou evidenci příjmů z pronájmu a nepřiznal veškeré příjmy z pronájmu. Proto stanovil daň dle pomůcek, přičemž ji upravil o položky vztahující se k odpisům nemovitosti a úrokům z úvěru. Dodatečně vyměřenou daň žalobce napadl odvoláním, jež bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Pokud se týče námitky, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně za použití pomůcek, neboť žalobce vedl daňovou evidenci (způsobem dle svého uvážení), soud podotýká, že žalobce se mýlí, pokud má za to, že může vést daňovou evidenci jakkoli. V souladu s ustanovením § 7b ZDP je třeba ji vést jednak 1) tak, aby z ní byl zjiitelný základ daně, jednak 2) v rozsahu uvedeném v odst. 2 citovaného ustanovení v souladu s účetními předpisy. Tomuto zákonnému požadavku žalobce nedostal. Žalovaný podrobně popsal vady žalobcovy daňové evidence ve zprávě o daňové kontrole 55171/11 a v úředním záznamu 77098/11, z nichž je zřejmé, že tato evidence nemohla sloužit k zjištění základu daně, neboť nejenže evidence byla vedena způsobem, který neumožňoval činit z ní relevantní zjištění, ale absentovala v ní řada dokladů, které jsou pro zjištění základu daně určující. Správce daně tak byl nucen postupovat dle § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“), a stanovit daň podle pomůcek.

Stejně tak soud neshledává důvodnou námitku, že žalobce dostatečně prokázal všechny skutečnosti potřebné k vyměření daně z příjmů plynoucích z pronájmu nemovitosti dle § 9 ZDP. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobcova tvrzení a shromážděný důkazní materiál jsou v nesouladu a nejsou spolehlivým podkladem pro stanovení daňové povinnosti. Žalobce k nemovitosti v Bynině nejprve uváděl, že neví, k čemu byla v rozhodném období využívána, následně předložil nájemní smlouvu uzavřenou se společností MERIS, s. r. o., kde však absentuje cena nájmu, následně žalobce vypověděl, že smlouvu podepsal za zmíněnou společnost P. Š. Žalobce se rozcházel ve svých výpovědích stran úhrady kupní ceny. Žalobce poté, co byl vyzván k prokázání ceny nájmu, navrhl svědecké výslechy J. K. a P. Š. k tomu, kdo a jak provozoval předmětnou nemovitost. Následně změnil svá tvrzení tak, že se společností MERIS, s. r. o., byl nájemní vztah ukončen a nájemcem se stal přímo P. Š. Toto tvrzení doložil listinami, které správce daně vyhodnotil jako neprůkazné s ohledem na nevypovězenou smlouvu se společností MERIS, s. r. o., a zjištění, že tato společnost v rozhodné době hradila služby spojené s provozováním předmětné nemovitosti. P. Š. ve svědecké výpovědi sdělil, že v rozhodné době provozovala nemovitost společnost MERIS, s. r. o. J. K. neposkytl žádné relevantní

informace. Výše uvedené skutečnosti, které jsou podrobně rozvedeny ve správních spisech, svědčí o tom, že na základě listin předložených žalobcem nemohla být daňová povinnost spolehlivě stanovena. Pokud se týče neprovedené výpovědi J. Š., lze přisvědčit žalovanému, že skutečnosti, k nimž se měla vyjádřit byly zjištěny jinak, kromě listin též výslechem P. Š., jehož se projednávána věc týkala bezprostředněji než navržené svědkyně, neboť to byl on, kdo se žalobcem jednal jménem společnosti MERIS, s. r. o. Stejně tak je nerozhodné, že v jiných řízeních byla nájemní smlouva s P. Š. správcem daně pokládána za platnou, neboť v každém řízení si správní orgán činí úsudek na základě v něm shromážděných podkladů, které se mohou různit. Ze strany žalobce nebyla tato námitka blíže rozvedena.

Pokud žalobce namítá, že zkrácení nákladů spojených s uplatněním úroků z úvěrové smlouvy na nákup pozemku je nezákonné, pak tato jeho námitka neosahuje žádnou argumentaci ve prospěch takového právního názoru. Soud nemá důvod zaujímat jiný právní názor, než je ten, který v napadeném rozhodnutí zaujal žalovaný, a neshledal ani závalu ve způsobu provedení výpočtu krácení. Nejsou-li pozemky hmotným majetkem ve smyslu ZDP, nepřipadá v úvahu ani jejich odepisování. Rozdělení celkové částky vynaložené na nákup pozemku a stavby dle znaleckého ocenění jednotlivých komponent předmětu koupě je pak akceptovatelným způsobem, jak vypočíst odpis budovy bez pozemku, s nímž byla pořízena na základě jediného právního jednání.

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 27. března 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu